

А следъ това дълго време мисли какъ да напакости на новитѣ си съседи. И развѣди тя много котки. Черни, грозни котки, които никога тя не хранѣше, а вечеръ ги изпжждаше вънъ отъ кѣщи. Коткитѣ прескачаха оградата, отиваха въ чифлика, провираха се и презъ най-малкитѣ дупки на старитѣ сгради и правѣха пакостъ. Ядѣха отъ месото, сиренето, маслото и всичко, каквото имъ попаднѣше въ чифлика.

Слугитѣ на Дѣлчови затваряха вратитѣ, покриваха всичко, пазѣха по цѣли нощи, но гладнитѣ котки все ги издебваха и пакостѣха. Това ядосваше страшно много Дѣлчови, а баба Журка хвърчеше отъ радостъ. Тя започна да се хвали тукъ-тамъ изъ града, че се готви да направи страшна магия, та цѣлиятъ чифликъ да пламне въ огънь.

Дѣлчовиятъ татко, като чу това, нареди всѣка вечеръ да дежурятъ слугитѣ и пазятъ, да не би баба Журка наистина да запали стария чифликъ.

Така живѣеше баба Журка съ съседитѣ си. Тя развѣди още котки, които скитаха гладни и не даваха мира на съседитѣ. Най-сетне слугитѣ на Дѣлчови сложиха капани за тия пакостници. И една вечеръ, кой знае какъ, уловиха четири котки. Дѣлчо бѣше заспалъ и не видѣ това. Татко му бѣше на село и той нищо не знаеше.

Сутринта Дѣлчо тръгна на училище. Пжтътъ му бѣше край кѣщата на баба Журка. Той чу още отъ далечъ баба Журка, че кълне, плаче, вика:

— Боже, Божке, .. магия!.. Направили ми магия!.. Който я направи, хаиръ да не види! .. Да ослѣпѣ... Ржцетѣ му да изсѣхнатъ! ..

Викаше, кълнѣше бабата, проврѣла глава презъ прозореца, а не смѣеше да излѣзе вънъ... Много хора се бѣха събрали около кѣщата ѝ, но всички зяпаха отдалече. Дѣлчо затича и, що да види. На прага на вратата лежеше мъртва черна котка украсена съ шарени панделки на шията, краката и опашката. На ушитѣ ѝ бѣха завързани червени конци. Гердани отъ пуканки царевици имаше на шията, на краката и опашката на котката.

Друга котка сжщо тѣй украсена висѣше обесена на горния прагъ на вратата. На задната врата откъмъ двора бѣха сложени на кръстъ една върху друга други две мъртви котки украсени сжщо както и първитѣ.